

Kees Spanjers is inmiddels oud-voorzitter van de BNI. Hoe heeft hij zijn periode bij de BNI ervaren? En wat gaat hij doen met al die vrije tijd?

'We moeten ons onvermijdelijk maken'

Na tien roerige jaren werd jij voorzitter van de BNI. Nu ben je weg en is het rustig bij de vereniging. Is het niet te rustig geworden?
Het lijkt me dat er wel het een ander gaande is: de discussie met het onderwijs, de aansluiting bij de CAO, overleg met de BNA over nauwere samenwerking, en nog veel meer. Als je met rust zelfgenoegzaamheid bedoelt, dan is er reden tot zorg. Er moet natuurlijk wel reuring blijven, anders zal iemand hem moeten maken. Gerrit Schilder – de nieuwe voorzitter – kennende, zal dit wel de stilte voor de storm zijn.

Hoe heb je het voorzitterschap ervaren?
Het was een drukke, maar uiterst boeiende periode, waar ik veel van heb geleerd. Mijn voorganger, Joke van Hengstum, zei altijd dat je als voorzitter de best geïnformeerde interieurarchitect van Nederland bent. Dat is ook zo, maar daar verwacht de maatschappij, of althans de mensen waar je mee te maken hebt, wel wat voor terug. Men wil weten waar je voor staat en verwacht een actieve bijdrage van de BNI, zowel praktisch als inhoudelijk. Dat betekent dat je intern een bindende en motiverende rol moet spelen, terwijl je naar buiten toe een eenduidig verhaal moet houden en niet moet schromen afwijkende ideeën onderuit te halen.

Het heeft me ook gedwongen na te denken over ons vak, om de zin en het belang ervan te formuleren. Ik heb er veel over gelezen, de discussie opgezocht. Dat heeft mij persoonlijk gelouterd, maar is ook heel goed voor het vak. Ik hoop dat die discussie doorgaat, ik zal in elk geval proberen mijn bijdrage te blijven leveren.

Wat is blijven liggen?

Ik had de BNI graag nog meer naar buiten willen profileren. In het begin heb ik daar ook wel initiatieven voor genomen, maar al snel bleek dat zowel de BNI als de buitenwereld daar nog niet klaar voor waren. Daarom ben ik me vooral op de eigen organisatie en ons eigen profiel gaan richten. Ik hoop dat mijn opvolger er meer aan toe komt om op de trom te slaan.

Wat is het leukste dat je bij de BNI hebt meegemaakt?

Iemand zei een paar jaar geleden tegen me dat de BNI als een feniks uit de as verrezen was. Dan denk je hé, 't valt dus kennelijk toch wel iemand op wat we doen...

Wat is je belangrijkste prestatie voor de vereniging?

Voorop moet natuurlijk gesteld dat het allemaal niet mijn prestatie was. Het hele bestuur, het bureau, de mensen in de werkgroepen, individuele leden, met z'n allen hebben we er hard aangetrokken om te komen waar we zijn. Het belangrijkste, hoop ik, is dat er nu een organisatie staat die volwassen is en continuïteit heeft. Die niet meer alleen afhankelijk is van een paar mensen, maar gedragen wordt door de leden. Waar ik wel geprobeerd heb richting aan te geven was de

keuze die we gemaakt hebben voor de positie en de inhoud van het vak. Niet langer de breedte, maar juist de kern opzoeken; die definiëren, beschrijven, bediscussieren. Zodat we zelf beter weten wat we aan het doen zijn, en de buitenwereld weet wat ie van ons kan verwachten.

Waar ben je teleurgesteld in?

In weerwil van wat ik hiervoor zei, lijkt het soms moeilijk iedereen te bereiken. Nog geen kwart van de leden is actief binnen de vereniging, van de rest hoor of zie je weinig. Maar kennelijk vinden ze de BNI belangrijk genoeg om jaarlijks toch een fors bedrag aan over te maken, dus enige vorm van erkenning is er wel. En nog geen kwart van de interieurarchitecten is lid van de BNI. We zijn een kleine beroepsgroep die zich staande moet houden tussen krachten die economisch veel sterker staan. Dat lukt alleen als we onszelf onvermijdelijk maken. Solidariteit is uiteindelijk welbegrepen eigenbelang, daar is kennelijk nog niet iedereen van doordrongen.

Waarom zijn interieurarchitecten moeilijk te mobiliseren?

We zijn natuurlijk allemaal individualisten, die met een gezonde doses eigenwijzigheid in de wereld staan. Maar belangrijker is denk ik dat interieurarchitectuur een jong vak is, dat

zijn vorm nog aan het vinden is. Daardoor ontbreekt het nog aan traditie en saamhorigheid. En traditie bouw je ook niet zo makkelijk op in een vak dat het moet hebben van vernieuwing en verandering. Toch ligt daar volgens mij een belangrijke sleutel: als we niet trotser zijn op wat we gedaan hebben, geen geschiedenis schrijven, met elkaar het debat niet aangaan, dan blijft het bij incidenten.

Blijf je nog iets voor de BNI doen?

Er zijn een paar klussen die ik beloofd heb af te maken. De CAO en pensioenkwestie, en de discussie met het onderwijs zijn zaken waar ik het komende jaar nog bij betrokken blijf. Maar belangrijker is dat ik een nieuwe uitdaging heb gevonden in de ECIA, de Europese club van interieurarchitecten, waar de BNI lid van is. Nadat onze oud-voorzitter Roeland van der Hidde die club op poten had gezet is daar de afgelopen jaren weer een beetje de klad in gekomen. Terwijl internationalisering nu juist een belangrijke trend is voor de komende jaren. Kortom, een kolje naar mijn hand...

Kunnen we nog eens een column in Intern verwachten?

De columns zijn nu voor Gerrit, maar ik zal zeker nog wel eens voor dit blad schrijven. En daarnaast probeer ik ook in andere media en gremia een bijdrage te blijven leveren aan de discussie voor en over ons vak.

Interview: Simone Beemster

Tekst: Kees Spanjers